

1

VÍZ, VÉR ÉS SŰRŰBB DOLGOK

I

TEGNAP ÉJJEL

MERITI TEMETŐ

VICTOR megigazította a vállára vetett ásókat, majd óvatosan átlépett egy régi, félig a földbe süppedt sír felett. Ballonkabátja finoman hullámozott, végigsöpört a sírkövek tetején, ahogy Victor dudorászva keresztülvágott a meriti temetőn. A dallam szellőként szállt a sötétségben. Sydney beleborzongott, miközben túlságosan bő kabátjában, szivárványszínű leggingsében és téli csizmájában caplatott Victor mögött. Kísértetekként járták a sírkertet, mindketten szőkék voltak és szépek, ránézésre lehetek volna akár testvérek vagy apa és lánya is. Nem voltak azok, de a hasonlóság jól jött, hiszen Victor mégsem mondhatta azt az embereknek, hogy egy esőáztatta út mentén szedte fel a lányt pár nappal korábban. Victor nem sokkal azelőtt szökött meg a börtönből. Sydney-t nem sokkal azelőtt lötték meg. Mintha a végzet hozta volna őket össze. Valójában Victor egyedül Sydney miatt kezdett el hinni a végzetben.

Abbahagyta a dudorászást, lábát lezseren feltette egy sírkőre, és a sötétséget fürkészte. Nem annyira a szemével, hanem inkább a bőrével, pontosabban azzal a dologgal, amely a bőre alatt bujkált, és együtt lüktetett a pulzusával. A dudorászást abbahagyhatja, de ez az érzés sosem szűnik meg, halk, elektromos bizsergéssel zümmög tovább, amelyet csak Victor volt képes hallani, érezni és értelmezni. Bizsergés, amely elárulta neki, ha valaki a közelben jár.

Sydney látta, ahogy Victor kissé összevonja a szemöldökét.

– Van itt még valaki? – kérdezte.

Victor pislantott, és a szemöldökráncolás eltűnt, helyette kiült az arcára a tőle megszokott, rezdületlen nyugalom.

Levette a lábát a sírkőről.

– Csak mi és a holtak.

Bementek a temető legmélyére, Victor lépteitől halkan összörrentek a vállára vetett ásók. Sydney belerúgott az egyik régebbi sírkőről letört kődarabba. Felvéselt betűket pillantott meg az egyik oldalán, olyan betűket, amelyek valaha szavakat alkottak. Tudni akarta, mi áll rajta, de a kő már begurult a sűnyásba, és Victor még mindig fürgén haladt a sírok közt. Sydney futni kezdett, hogy beérje, közben többször majdnem elcsúszott a jeges talajon. Victor megtorpant, és lenézett az egyik sírhantra. Friss volt, a nemrég felásott földkupacba ideiglenes fejfát dőfték, amíg a sírkő el nem készül.

Sydney halk, feszélyezett nyögést hallatott, amelynek köze sem volt a harapós hideghez. Victor hátrapillantott rá, szája sarkában mosoly bujkált.

– Szedd össze magad, Syd – vetette oda mellékesen. – Jó móka lesz.

Az igazság az, hogy Victor sem volt oda a temetőkért. Nem kedvelte a halottakat, legfőképp azért nem, mert nem tudott hatni rájuk. Sydney ellenben azért nem kedvelte a halottakat, mert olyan látványos hatással volt rájuk. Karját szorosan összefonta maga előtt, és kesztyűs hüvelykujjával azt a helyet dörzsölgette a felkarján, ahol eltalálta a golyó. Erre kezdett rászokni.

Victor megfordult, és a földbe dőfte az egyik ásót. Aztán a másikat odadobta Sydney-nek, aki még épp időben bogozta ki összefont karját, hogy elkapja. Az ásó majdnem akkora volt, mint

ő maga. Pár nap választotta el a tizenharmadik születésnapjától, de Sydney Clarke még egy tizenkét éves és tizenegy hónapos lányhoz képest is kicsi volt. Mindig a kurták közé tartozott, de nyilván az sem tett jót, hogy egy centit se nőtt a halála óta.

Sydney megemelte az ásót, fintorogva latolgatta a súlyát.

– Te most viccelsz velem – mondta.

– Minél gyorsabban ásunk, annál hamarabb hazaérünk.

A „haza” ebben az esetben nem annyira az otthont jelentette, hanem csak egy hotelszobát, ahol Sydney lopott ruháit, Mitch csokis tejét és Victor fájljait tartották, de nem ez volt a lényeg. Jelen pillanatban bárhol otthon érezte volna magát, ami *nem* a Meriti Temető. Sydney a sírhantot méregette, szorosabban megmarkolta az ásó nyelét. Victor már el is kezdett ásni.

– Mi lesz... – itt nyelt egyet –, mi lesz, ha véletlenül mások is felébrednek?

– Nem fognak – csitította Victor. – Csak *erre* a sírra koncentrálj. Amúgy meg... – pillantott fel a munkából – mióta félsz *te* a hulláktól?

– Nem félek tőlük! – csattant fel Sydney, túlságosan is hirtelen, olyasvalaki erélyességével, aki hozzászokott, hogy ő a kisebbik testvér. Ami így is volt. Csak éppen nem *Victor* kisebbik testvére.

– Gondolj arra – élcelődött Victor, miközben egy kupac földet dobott a fűbe –, hogy ha felébrednek, akkor sem tudnak kimászni. És most ás!

Sydney előrehajolt, rövid szőke haja a szemébe hullott, majd ásni kezdett. Dolgoztak a sötétben, csak Victor alkalmankénti dúdolóása és az ásók tompa puffanásai szálltak körülöttük a levegőben.

Puff.

Puff.

Puff.

II

TÍZ ÉVVEL KORÁBBAN

LOCKLAND EGYETEM

VICTOR egy határozott, egyenes fekete vonallal áthúzta a *csoda* szót.

A szöveget olyan vastag papírra nyomtatták, hogy hacsak Victor nem nyomta rá túl erősen a tollat, nem ütött át rajta a tinta. Megállt újraolvasni a módosított oldalt, és összerándult, ahogy a Lockland Egyetem kovácsoltvas kerítésének egyik fémdísze a hátába mélyedt. Az egyetem büszke volt a vidéki klubházat egy gótikus majorság hangulatával vegyítő légkörére, de a Locklandet körülölelő túldíszített kerítés, habár *erősen* törekedett rá, hogy a tanintézet előkelő jellegét és óvilági stílusát sugározza, valójában csak hivalkodó volt és nyomasztó. Victort egy mívés kalickára emlékeztette.

Fészkelődött, és megigazította a térdére fektetett könyvet, ujjai közt a Sharpie filctollat forgatva ámulva a kötet pusztá méretén. Önségítő könyv volt, a világhírű Vale doktor házaspár ötkötetes sorozatának legutóbbi darabja. Ugyanazé a Vale házaspáré, akik most nemzetközi turnén voltak. Ugyanazé a Vale házaspáré, akik bokros teendőik közt – már azelőtt igen elfoglaltak voltak, hogy jól menő „belső erőfejlesztő gurukká” váltak volna – épp csak időt szakítottak rá, hogy elkészítsék Victort.

Visszalapozott a könyvben, amíg meg nem találta legutóbbi ténykedésének kezdőpontját, majd olvasni kezdett. Ez volt az

első alkalom, hogy nem pusztá élvezetből tett olvashatatlaná egy Vale-kötetet. Nem, ez kreditért ment. Victor nem bírta megállni, hogy el ne mosolyodjon. Mérhetetlen büszkeséggel húzta meg a szülei munkáit, egyszerű, felkavaróan hatékony üzenetekre csupaszítva le az egyén döntéshozatali képességének fejlesztéséről szóló terjengős fejezeteket. Lassan már egy évtizede, tízéves kora óta satírozgatta őket, ami nagy odafigyelést igénylő, de hálás tevékenység volt, ugyanakkor a múlt hétig annyi hasznot sem hajtott a számára, mint egy egyetemi kredit. De múlt héten, amikor ebédidőben véletlenül a műteremben felejtette az aktuális munkáját – a Lockland Egyetemen kötelezően el kellett végezni egy művészeti kurzust, még a leendő orvosoknak és természettudósoknak is –, arra ért vissza, hogy az egyik tanára teljesen belefeledkezett a könyvbe. Dorgálásra számított, valami kiselőadásra arról, mekkora kulturális veszteséget okoz a szövegrongálás, vagy hogy mekkora anyagi veszteséget okoz az elpazarolt papír. Ehelyett a tanár művészként tekintett az irodalompusztításra. Gyakorlati példákkal támasztotta alá a magyarázatát, és az üres helyeket olyan szavakkal töltötte ki, mint a *kifejezés*, az *identitás*, a *talált művészet* és az *átformálás*.

Victor csak bólogatott, majd egy tökéletes szót ajánlott a tanár listájának végére – *újraírás* –, és ezzel meg is volt a művészettörténetből írt szigorlati dolgozatának témája.

A filctoll sercegett, ahogy Victor húzott vele még egy vonalat, számos mondatot eltüntetve a lap közepéről. Kezdett zsibbadni a térde a kötet súlyától. Ha ő szorulna rá önségítő könyvre, egy vékony, egyszerű darabot választana, amelynek külalakja tükrözi a vállalását. De talán egyes embereknek több segítségre volt szüksége. Talán egyesek a legvaskosabb könyvet keresték a polcokon, azt feltételezve, hogy a több oldal több érzelmi vagy pszichológiai

segítséget jelent. Átfutotta a szavakat, és elmosolyodott, amikor talált még egy szakaszt, amit kisatírozhat.

Mire megszólalt a művészeti fakultáció végét jelző első harangszó, ezzel alakította át szüleinek a napindításra vonatkozó tanításait:

Vessz el. Szállj ki. add Fel. végül Jobban jársz, ha feladod és bele se kezdesz. vessz el. Vessz el És akkor nem fog érdekelni rád találnak-e valaha.

Egész bekezdéseket kellett kihúznia, hogy tökéletes legyen a mondat, mert véletlenül kitörölte a *valaha* szót, és addig kellett mennie, amíg rá nem talált a következő előfordulási helyére. De megérte. A *nem fog érdekelni*, a *rád találnak-e* és a *valaha* közt húzódó befeketített oldalak pont kellő mértékű elhagyatottságot sugalltak.

Victor hallotta, hogy valaki közeledik, de nem nézett fel. Ella pozott a könyv végére, ahol egy teljesen más feladaton dolgozott. A Sharpie újabb bekezdésen hasított végig, sorról sorra, lassú, egyenletes sercegéssel, akár a lélegzés. Victor egyszer elmerengett rajta, hogy a szülei könyvei valóban önségítő könyvek voltak, csak éppen nem abban az értelemben, ahogy ők gondolták. Hihetetlenül megnyugtatónak találta ezeknek a könyveknek az elpusztítását, olyan volt számára, mint valamiféle meditáció.

– Már megint az iskola tulajdonát rongárod?

Victor felpillantott, és meglátta a följe magasodó Elit. A könyvtári műanyag borító összegyűrődött az ujjbegye alatt, ahogy megbillentette a könyvet, hogy Eli elolvashassa a félkövér nagybetűkkel a gerincre írt VALE szót. Victornak esze ágában sem volt 25 dollárt és 99 centet fizetni érte, amikor a Lockland könyvtára gyanúsán gazdag gyűjteménnyel büszkélkedett a Vale-féle önségítő tanokból. Eli elvette tőle a kötetet, és gyorsan átlapozta.

– Talán ... azzal ... járunk ... a legjobban ha ... ha feladjuk ... ha kiszállunk ... ahelyett hogy vesztegetjük ... a szavakat.

Victor vállat vont. Még nem volt kész vele.

– Van egy felesleges *ha a feladjuk* előtt – mondta Eli, és visszadobta a könyvet. Victor elkapta, a homlokát ráncolva végigfutatta ujját az összefércelt mondaton, amíg meg nem találta, hol hibázott, majd hatékonyan kisatírozta a szót.

– Túl sok szabadidőd van, Vic.

– „Időt kell szánnod a fontos dolgokra – idézte –, azokra, amelyek meghatároznak téged: a szenvedélyedre, a fejlődésedre, a toldadra. Vedd a kezedbe, és írd a saját történetedet.”

Eli felvonta a szemöldökét, egy hosszúra nyúló pillanatilag csak bámulta Victort.

– Ez borzalmas.

– A bevezetésből való – mondta Victor. – De ne aggódj, lesatíroztam. – Átpörgette a csenevész betűkkel és vaskos fekete vonalakkal átszótt lapokat, amíg vissza nem ért az elejére. – Teljesen szétbarmolták Emersont.

Eli vállat vont.

– Én csak azt mondom, hogy ez a könyv minden szipus álma. – Igaza volt, a négy alkoholos filctől, amiket Victor elhasznált arra, hogy a könyvet átalakítsa művészetté, hihetetlenül erős szag áradt a kötetből, amely Victor szerint egyszerre volt szédítő és felkavaró. Magától a pusztítástól is eléggé elszállt, de úgy vélte, hogy a szag váratlan adalékként járult hozzá a feladat komplexitásához, vagy valahogy így magyarázná a művtörténár. Eli háttal nekítámaszkodott a kerítésnek. Sűrű barna haján megcsillant az erősen tűző nap, kiemelte a benne futó vörös és arany színű szálakat. Victornak fakószőke haja volt. Ha rásütött a nap, nem hozott ki belőle további színeket, csak még jobban kiemelte a színek *hiányát*, amitől Victor inkább emlékeztetett egy régimódi fényképre, mintsem egy hús-vér diákra.

Eli még mindig a Victor kezében lévő könyvet bámulta.

– Nem teszi tönkre a filc a lapok túloldalát?

– Azt hinnéd – felelte Victor –, de valami elképesztően vastag papírt használnak. Mintha azt akarnák, hogy átjöjjön a mondanivalójuk súlya.

Eliba belefojtotta a nevetést a lassan kiürülő iskolaudvar fölött végigzengő harangszó.

Locklandben természetesen nem elektromos csengőket használtak – ehhez túl civilizált hely volt –, de a harangok is *igen* hangosan és szinte baljósan szóltak, egyetlen magányos kongatás a campus közepén álló spirituális központból. Eli káromkodva felsegítette Victort, és már indult is a természettudományi kar épületei felé, amelyeket díszes piros téglákkal burkoltak be, hogy ne tűnjenek annyira sterilnek. Victor ráérősen szedelőzködött. Még mindig volt egy percük az utolsó harangszóig, de ha el is késnek, a tanárok sosem írják fel őket. Elinak elég volt mosolyognia. Victornak elég volt hazudnia. Mindkét megoldás ijesztően hatékonyak bizonyult.

VICTOR az egyik hátsó sorban ült az átfogó tudományelméleti szemináriumon – a kurzus célja az volt, hogy a szakdolgozataik kapcsán újra összehozza a különböző tudományterületeken dolgozó diákokat –, és a kutatási módszerekről tanult. Vagy legalább is a kutatási módszerekről *beszéltek* neki. Mivel lehangolta a tény, hogy a szemináriumon laptopot kellett használniuk, és szavak lesatírozása egy képernyőn korántsem volt annyira hálás tevékenység, Victor ráfanyalodott, hogy a többi diákot figyelje, ahogy alszanak, firkálnak, izgulnak, hallgatják az előadást, és digitális

üzeneteket küldözgetnek egymásnak. Legkevésbé sem meglepő módon ez nem sokáig kötötte le az érdeklődését, és tekintete hamarosan másfelé kalandozott, túl az ablakon és túl a kinti gyepen. Túl mindenben.

Végül az terelte vissza a figyelmét az előadásra, hogy Eli keze a levegőbe emelkedett. Victor nem hallotta a kérdést, de azt végignézte, ahogy a szobatársa előadja tipikus amerikai képviselőjelölt mosolyát, mielőtt válaszolt. Kapcsolatuk Eliot – Eli – Cardale-lel kínosan indult. Victor a legkevésbé sem volt boldog, amikor egy hónappal a másodév kezdete után meglátta az ösztövért, barna hajú srácot a kollégiumi szobája ajtajában. Az első szobatársa még az első héten meggondolta magát (ehhez természetesen köze sem volt Victornak), és haladéktalanul otthagya az egyetemet. Hála a kisszámú diáknak vagy talán egy iktatási hibának, amely a szintén másodéves Max Hall közbenjárásának köszönhetően eshetett meg, aki mindig kapható volt egy kis hekkelésre a Lockland rendszerében, a szobatárs helyére nem küldtek másikat. Victor gyötrelmesen szűk kétágyas szobája így egy sokkal megfelelőbb egyágyassá változott. Egészen október elejéig, amikor is Eliot Cardale – aki, mint Victor azonnal megállapította, túl sokat mosolygott – egy bőrrönddel a kezében megjelent a folyosón.

Victor kezdetben kereste a lehetőségeket, hogyan szerezhetné vissza a szobáját ebben a félévben már másodjára, de mielőtt bármelyik tervét foganatosíthatta volna, különös dolog történt. Eliot... közel került hozzá. Koravén volt és ijesztően megnyerő, az a fajta srác, aki a jó génjeinek és az éles eszének köszönhetően mindent megúszott. Arra született, hogy a sportcsapatok és a klubok tagja legyen, de mindenki, kiváltképp Victor legnagyobb meglepetésére semmilyen az irányú hajlandóságot nem mutatott, hogy belépjen ezekbe. Victor megítélése szerint a társadalmi

normáknak ez az aprócska megszegése számos rossz pontot szerzett neki, amitől rögtön sokkal érdekesebb alaknak tűnt.

De *leginkább* az a tény bűvölte el Victort, hogy Elival valami nyilvánvalóan *nem* volt rendjén. Azokra az apró hibákkal teli festményekre emlékeztetett, amiken az ember csak úgy fedezhette fel a szabálytalanságokat, ha minden lehetséges szögből átvizsgálta a képet, és néhány hiba még így is elkerülte a figyelmét. Felszínesen szemlélve Eli teljesen normálisnak tűnt, de Victor olykor észrevett rajta egy repedést, egy sanda oldalpillantást, amikor a szobatársa arckifejezése és a szavai, a tekintete és a mondandója nem állt össze. Ezek a röpke pillanatok megbabonázták Victort. Mintha két embert látott volna, ahol az egyik elrejtőzött a másik bőrében. Ám ez a bőr túlon túl száraz volt, egy hajszál választotta el attól, hogy szétrepedjen, és feltárja az alatta megbúvó dolog igazi természetét.

– Igazán elmés, Mr. Cardale.

Victor lemaradt a kérdésről és a válaszról is. Éppen akkor nézett fel, amikor Lyne professzor a többi végzős felé fordult, és a témát lezártnak tekintve összecsapta a tenyerét.

– Rendben. Ideje, hogy bejelentsék a szakdolgozatuk címét.

A többnyire orvosi előkészítő képzésre járó hallgatókból, maroknyi fizikusaspiránsból és ráadásként egy mérnökből – aki nem Angie volt, őt máshová osztották be – álló csoport tüntetőleg egy emberként nyögött fel.

– Ejj, ejj – mondta a professzor, rövidre zárva a tiltakozást –, jól tudták, mire számíthatnak, amikor felvették az órát.

– Nem tudtuk – állapította meg Max. – Ez egy kötelező kurzus. – A csoport bátorító nyüzgéssel jutalmazta az észrevételt.

– Ebben az esetben őszintén elnézésüket kérem. De ha már itt vannak, és mint tudjuk, amit ma megtehetsz...

– Jövő hét jobb lenne! – kiabált közbe Toby Powell, egy széles vállú szőrfős, előkészítő diák és valami kormányzó fia. Maxnek csak zúgolódás jutott, de ezúttal a többi hallgató kacagása egyenesen aránylott Toby népszerűségéhez.

– Elég volt – mondta Lyne professzor. A terem elcsendesedett. – Nos, a szakdolgozattal kapcsolatban a Lockland támogat bizonyos fokú... önszorgalmat, és észszerű mértékben szabadságot is kínál, de *jómagam* hadd figyelmeztessem önöket. Hetedik éve vezetem ezt a szakdolgozati szemináriumot. Nem járnak vele jól, ha biztosra mennek, és a radar alatt maradnak, *ugyanakkor* egy nagyravágyó szakdolgozat nem fog elismerésben részesülni pusztán azért, mert nagyravágyó. Az osztályzatuk a kivitelezés függvénye. Az eredményességük érdekében keressenek egy olyan témát, amely kellőképpen közel áll az érdeklődési területükhöz, ám ne azt válasszák, amelyben már most szakértőnek vélik magukat. – Megsemmisítő mosolyt villantott Tobyra. – Kezdheti, Mr. Powell.

Toby a hajába túrt, az időt húzta. A professzor tanácsai nyilvánvalóan megrendítették az önbizalmát, bármilyen téma bejelentésével is készült. Semmitmondó szófoszlányokat hallatva átpörgette a jegyzeteit.

– Ööö... Th17-es sejtek és immunológia. – Ügylet rá, nehogy kérdő hangsúllyal fejezze be a mondatot. Lyne professzor egy másodperc erejéig függőben hagyta, hogy főjön a saját levében, és mindenki arra várt, vajon megkapja-e Toby „azt a pillantást” – a kissé megemelt állat és a megdöntött fejet, amiről a professzor hírhedtté vált; a pillantást, amely azt üzeni, hogy *talán szeretnéd újra megpróbálni* –, de végül egy apró biccentéssel elfogadta a témát.

Tekintete másfelé fordult.

– Mr. Hall? – Max szóra nyitotta a száját, amikor Lyne közbevágott. – Csak semmi számtech. Természettudomány jöhet,

számtech nem. Szóval bölcsen válasszon. – Max szája összezárult, amíg megfontolta a kérdést.

– A megújuló energiaforrások elektromos teljesítménye – mondta némi szünet után.

– Szoftver helyett hardver. Nagyszerű választás, Mr. Hall.

Lyne professzor folytatta a teremben lévők faggatását.

Az öröklődési mintázatok, az egyensúlyi helyzetek és a sugárzás témáját egyaránt jóváhagyta, míg az alkohol/cigaretta/illegális tudatmódosító szerek, a metamfetaminok kémiai tulajdonságai és a szexre adott fiziológiai válaszok mind megkapták „azt a pillantást”. A témákat egytől egyig vagy elfogadták, vagy átszabták őket.

– A következőt – adta ki az utasítást Lyne, akinek ekkorra már fogytán volt a humorérzéke.

– Vegyszerek pirotechnikai felhasználása.

Hosszú szünet. A témát Janine Ellis dobta be, akinek a szemöldöke még nem nőtt vissza teljesen a legutóbbi kísérletei óta. Lyne felsóhajtott, arcára kiült „az a pillantás”, de Janine csak mosolygott, és erre Lyne nem tudott mit mondani. Ellis volt az egyik legfiatalabb hallgató az osztályteremben, és még elsős korában felfedezte a kéknek egy új, élénk árnyalatát, amit mára a világ minden táján használtak a tűzijátékokkal foglalkozó cégek. Ha Janine hajlandó volt kockáztatni a szemöldökét, az csak rá tartozott.

– És ön, Mr. Vale?

Victor a professzorra nézett, közben leszűkítette a lehetőségeit. A fizika sosem volt az erőssége, és bár a kémiát jó mókának tartotta, valójában a biológia volt a szenvedélye – anatómia és idegtudomány. Olyan témát akart, amely lehetőséget biztosít számára a kísérletezésre, ugyanakkor ragaszkodott a szemöldökéhez. És bár szerette volna megtartani a helyét a tanszéken, már hetek

óta sorra kapta az ajánlatokat orvosi iskoláktól, kutatólaboroktól és doktori programokról (fű alatt pedig már hónapok óta). Elíjal közösen kidíszítették az előszobájukat a levelekkel. Nem az ajánlattételekkel, nyilván nem, hanem azokkal a levelekkel, amelyek megelőzték az ajánlattételeket, csupa hízelt és méltóságos, rebegtetett szempillák meg kézzel írt utóiratok. Egyikük sem szorult rá, hogy megváltás a világot a beadandóikkal. Victor Elira pillantott, hogy vajon ő mit fog választani.

Lyne professzor a torkát köszörülte.

– A mellékvese ingerei – mondta poénból Victor.

– Mr. Vale, ma már visszautasítottam egy közössel kapcsolatos javaslatot...

– Nem úgy értettem – rázta a fejét Victor. – Az adrenalintermelést kiváltó fiziológiai és érzelmi ingerek, illetve ezek következményei. Biokémiai küszöbök. Üss vagy fuss. Ilyesmik.

Válaszra várva fürkészte Lyne professzor arcát, aki végül bólintott.

– Ne kelljen megbánnom – tette hozzá. Ezzel Elihoz fordult, ő volt az utolsó, aki még nem nyilatkozott. – Mr. Cardale.

Eli higgadtan mosolygott.

– RK-k.

A csoport, amely eddig egyre inkább fojtott hangú társalgásba merült, ahogy a hallgatók túlestek témájuk bejelentésén, most elcsendesedett. Miközben Lyne professzor egy újfajta pillantással vette szemügyre Elit, a háttérben megszűnt a susmusolás, a klaviatúrák kopogása és a fészkelődés a székekben: ebben a pillantásban meglepetés keveredett értetlenséggel, amit csak az mérsékel, hogy általában Eli Cardale számított az évfolyam legjobbjának, sőt az egész orvosi előkészítő tanszék legjobbjának – vagyis pontosabban Victorral váltogatták egymás közt az első és második helyet.

Tizenöt szempár cikázott Eli és Lyne professzor között, miközben a csend kitartott, és kezdett kényelmetlenné válni. Eli nem az a fajta diák volt, aki csak viccből javasol egy témát, vagy ilyesmivel kóstolgat egy oktatót. Viszont kizárt, hogy ezt komolyan gondolja.

– Attól tartok, ezt bővebben ki kell fejtenie – mondta lassan Lyne.

Eli mosolya cseppet sem halványodott.

– A biológia, kémia és pszichológia alapelveiből levezetve érvelnék amellett, hogy elméleti szempontból lehetséges a RendKívüli egyének létezése.

Lyne professzor megdöntötte a fejét, és felszegte az állát, de a száján mégis ez jött ki:

– Óvatosan, Mr. Cardale. Mint korábban figyelmeztettem önöket, pusztá nagyravágásért nem jár elismerés. Bízom benne, hogy nem kíván gúnyt űzni az órából.

– Ez akkor egy igen?

Felzendült az első harangszó.

Valaki pár centivel hátrébb tolta a székét, de senki nem állt fel.

– Legyen – mondta Lyne professzor.

Eli még szélesebben mosolygott.

Legyen? – döbrent meg Victor. És ahogy elnézte a teremben lévő többi hallgató arcát, az összes érzést felismerte rajtuk a kíváncsiságtól a meglepetésen át az irigységig. Vicc az egész. Csak az lehetett. De Lyne professzor csak kihúzta magát, és visszanyerte megszokott hidegvérét.

A teremben mozgolódás támadt. Kihúzták a székeket, asztalokat löktek félre, táskákat emeltek fel, és a csoport kitódult a folyosóra, magával sodorva Victort. Elit keresve körbenézett az előtérben, és észrevette, hogy szobatársa az előadóban maradt, ahol halkán, de lendületesen magyarázott Lyne professzornak. Egy pillanatra eltűnt belőle a hűvös nyugalom, szeméből sütött

az energia, csillogott benne az éhség. De mire elköszönt a profeszszortól és csatlakozott Victorhoz az előtérben, mindezt elfedte egy szórakozott mosoly.

– Ez meg mi a fene volt? – kérte számon Victor. – Tisztában vagyok vele, hogy a szakdolgozatnak jelen pillanatban nem sok tétje van, de akkor is – ez valami vicc akart lenni?

Eli vállat vont, de mielőtt Victor tovább faggathatta volna, a telefonja elektro-rockot kezdett játszani a zsebében. Victor a falnak vetette a hátát, amíg Eli előkotorta a mobilt.

– Hé, Angie! Igen, már úton vagyunk. – Anélkül tette le, hogy megvárta volna a választ.

– Hívtak bennünket – karolta át Victor vállát. – Szépséges úrnőmet éhség kínozza. Nem merészelném megvárakoztatni.